

HangszerVilág IV (1994) 2., 5–6. és V (1995) 1. szám

Az eddig ingyenes lapot a rohamosan emelkedő előállítási és terjesztési költségek miatt 1995-től évfolyamonként 500,- Ft-ért fizethetik elő olvasói.

A folyóirat múlt évi 2. és 5–6. számában is egy-egy újabb hazai *Jehmlich-orgonáról* tudósít *Lehotka Gábor*. (A neves drezdai cég az utóbbi két évtizedben számos, a silbermanni hagyományokat folytató hangszert készített Magyarországon és ezzel a honi orgonaépítés fejlődését is segítette.) Az első cikkben („Az orgona tanszak új gyakorló-orgonájáról néhány szóban”) a Régi Zeneakadémia újonnan kialakított Bach-termébe tervezett 17 regiszteres hangszer építéséről olvashatunk. Ez az orgona régi hiányt pótol: az eddigi, legfeljebb középszerűnek minősíthető instrumentumok után végre egy főiskolai színvonalhoz méltó médium kerül a hallgatók és tanáraik kezébe. Az orgona leírása és a Jehmlich-üzem méltatása mellett a cikk adós marad egy zenetörténeti magyarázattal: miként lehetséges, hogy a céget 1808-ban alapító Jehmlich testvérek – amint a szerző állítja – Gottfried Silbermannnál tanultak, ha a nagynevű mester halála (1753) és a legidősebb Jehmlich-fivér születése (1778) között negyedszázad telt el?

Jehmlich másik magyarországi hangszeréről „A Dohány utcai zsinagóga új orgonája” című híradásból értesülhetünk. *Lehotka Gábor* (ezúttal úgy is, mint a Budapesti Zsidó Hitközség zenei főszaktanácsadója) cikkében főként az orgonaépítés előzményeivel és a megrendelés magyarázatával foglalkozik. A mellékletként közölt diszpozícióból azonban kitűnik, hogy a német barokk tradíciók kiváló képviselőjeként ismert Jehmlich-cég ezúttal egy francia romantikus stílusú orgona kivitelezésére vállalkozik.

Az 1994. évi 5–6. szám további orgonás cikkeket is közöl. *Kormos Gyula* a *harkai evangélikus templom 175 éves hangszerének* 1994-ben befejezett restaurálásáról számol be. A Philipp König soproni orgonaépítő által 1819-ben készített, majd 1931-ben átépített 10 regiszteres hangszer felújítását kiterjedt levéltári kutatás és König még fellelhető orgonáinak alapos összehasonlító vizsgálata előzte meg. Az írás alapján ugyancsak gondosnak ítéltető restaurálást egy példaszerű záródokumentáció elkészítése követte. Kár, hogy az olvasó előtt rejtve marad a kivitelező(k) személye, pedig az effajta tudós alaposság bármelyik hazai orgonaépítő becsületére válhat.

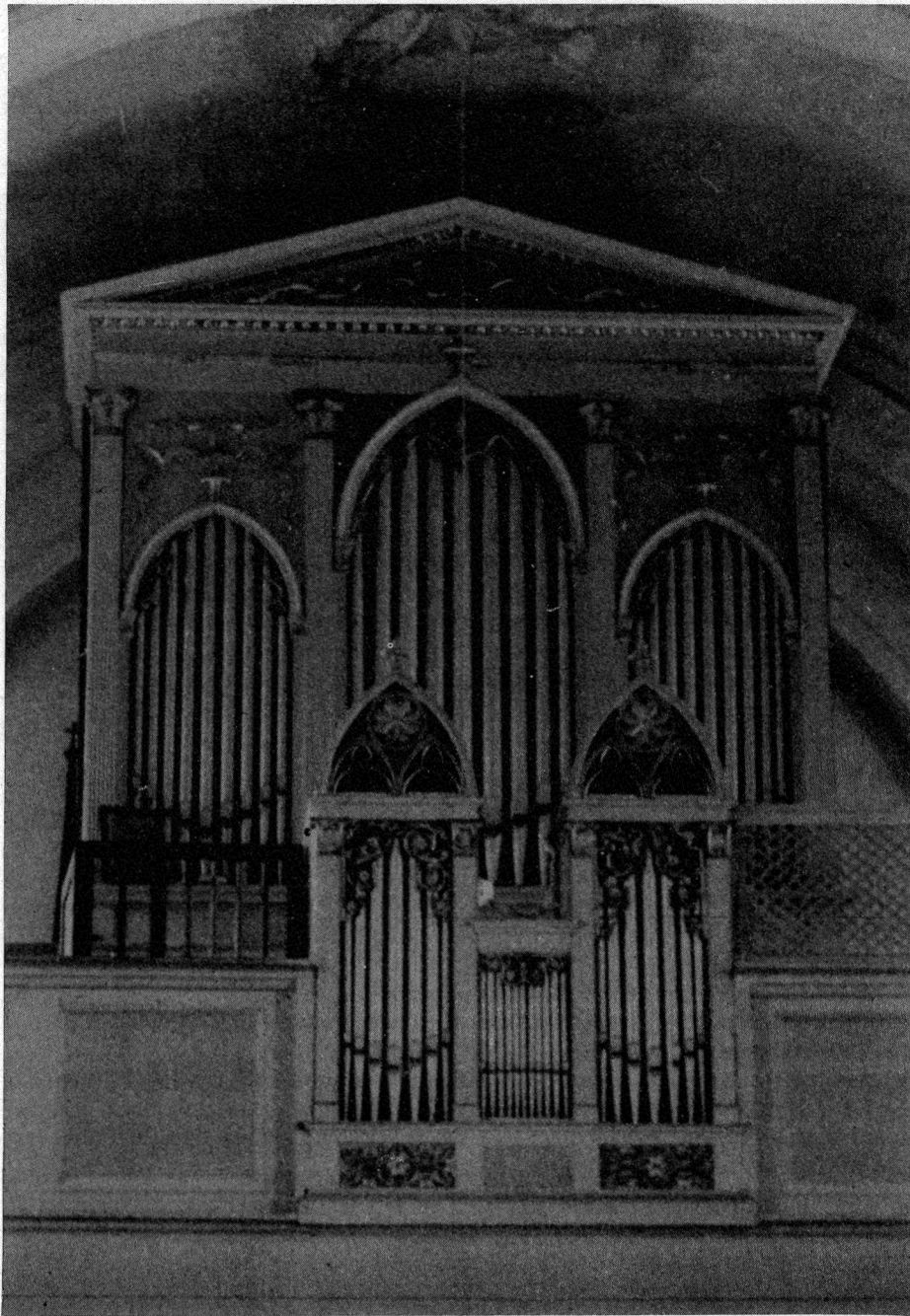
A következő cikkben *Erdős Gábor* az orgonarajongó lelkesült szavaival hívja fel a figyelmet a *budapesti Fasori református templom Angster-orgonájának értékeire*, a hangszer elhangolt állapotára.

A lapszám a továbbiakban két rövidebb beszámolót közöl, az egyikben *Gát Eszter* az 1994 októberében Budapesten megrendezett orgonarestaurálási tanfolyamról tudósít, a másikban *Solymosi Ferenc* a bonyhádi Völgységi Múzeum orgonatorténét kiállítását méltatja.

A *HangszerVilág* idei 1. számát *Pour László* tanulmánya vezeti be, ebben a szerző a fennállásának centenáriumát ünneplő budapesti Rieger-utódvállalat történetét eleveníti fel.

A lap „Visszajelzés” rovatában *Váradi István* orgonaépítő mester „Kántorok – kontárok?” című pamfletjét olvashatjuk, mely a szakképesítés nélkül végzett orgonajavítást és a múlt őszi budapesti orgonarestaurálási szemináriumot kívánja pellengérré állítani.

Enyedi Pál

Mosonszentjános r. k. Fazekas János, 1844 (II/17 mechanikus csúszkaládák, fotó: Sirák Péter)